

Ο παιδαγωγικός χαρακτήρας των ύμνων της Μ. Εβδομάδος

/ [Πεμπτούσία](#)

Η παρουσίασή μου έχει τον τίτλο, "Οί ἤχοι τῶν ὕμνων τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος στήν πορεία πρὸς τὸ Πάθος καὶ τὴν Ἀνάσταση". Σκοπὸς τῆς παρουσίας αὐτῆς εἶναι νὰ καταδειχθεῖ ἡ δύναμη τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας μουσικῆς, ἡ ὁποία ὡς θεραπαινίδα υπηρετεῖ τὸν λόγο τῶν ὕμνων (δηλαδὴ τὸ νοηματικὸ τους περιεχόμενον) ἀλλὰ καὶ τὸ Λόγον, δηλαδὴ τὸ Ἀποκαλυπτικὸ μῆνυμα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, μέσα ἀπὸ τὰ Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασή Του.

Ὁ Ἄρχων Πρωτοψάλτης τῆς Μ. Χ. Ε. Λεωνίδας Ἀστέρης σε πρόσφατη συνέντευξή του στὴν ἐκπομπή «Ἀρχονταρίκι» μιλώντας γιὰ τὴν διάκριση πεζοῦ λόγου καὶ μελωδίας εἶπε χαρακτηριστικὰ πὼς "Ὁ πεζὸς λόγος ἀγγίζει ὀρισμένα στρώματα τοῦ ἐγκεφάλου" καὶ τοῦ νου. Καὶ αὐτὸ γίνεται σε τέτοιο βαθμὸ ὥστε ὁ ομιλῶν νὰ

κερδίσει το ακροατήριο ως ένα βαθμό ή να το πείσει ότι έχει δίκιο. Όταν όμως “στα νοήματα του λόγου συμμετάσχει η μουσική, τότε οξύνεται ο κάλαμος, και πάει βαθύτερα. Αγγίζει στρώματα ψυχής”. Και απαντώντας στο ερώτημα πώς αυτό επιτυγχάνεται είπε: “...Όταν παραδείγματος χάριν έχετε ξεχάσει ένα τραγούδι, έχετε λησμονήσει τα λόγια του, πώς το βρίσκετε; Διά της μουσικής. Μουρμουρίζετε τη μουσική και τα λόγια ανασύρονται στην επιφάνεια. Άρα η μουσική βρίσκεται σε βαθύτερα στρώματα και το γεγονός αυτό το εκμεταλλεύεται και η Εκκλησία και η θύραθεν μουσική, και αυτό το θέατρο ακόμη”.

Πράγματι. Στον προχριστιανικό ελληνισμό, η μουσική θεωρούνταν αναπόσπαστο τμήμα της ευρύτερης εγκύκλιας παιδείας και πνευματικής καλλιέργειας. Ο Πλάτωνας την τοποθετεί πρώτη σε σπουδαιότητα και από αυτή ακόμη την γυμναστική, ενώ σε πραγματεία του αναφέρει πως πιθανή αλλαγή στον τρόπο μουσικής έκφρασης ενός συνόλου ανθρώπων ή μιας πόλης, μπορεί να διασαλεύσει και αυτή την ίδια τη ζωή[1]. Μάλιστα για τον εκφραλισμό της μουσικής την εποχή του Πλάτωνα ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης αναφέρει ότι “ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὅλοι ἐνεωτέριζον ἐν Ἀθήναις περὶ τὴν μουσικὴν, καὶ ἀνεζήτουν ἐν τῷ νεωτερισμῷ πλουσιώτερα καὶ τελειότερα κατ’ αὐτοὺς μέλη, καταδικάζοντες τὰ παλαιὰ ὡς ἀπλᾶ καὶ εὐτελεῆ.

Ἄλλ’ ὁ δαιμόνιος Πλάτων ὄκτειρε τὴν τοιαύτην τάσιν τῶν συγχρόνων του, καὶ διαφθορὰν καὶ ἐκφραλισμὸν τῆς μουσικῆς μεγαλοφώνως ἐκήρυττε τὸν τοιοῦτον νεωτερισμὸν”[2].

Με την διάδοση του μηνύματος του Ευαγγελίου η προγενέστερη μουσική παράδοση πλαισίωσε και τη λατρεία του Χριστού, η οποία από τη Συναγωγή και τη Λατρευτική παράδοση του ναού των Ιεροσολύμων, σταδιακά αποκόπτεται και αυτονομείται. Βέβαια οι χριστιανοί συγγραφείς και πατέρες αντιμετωπίζουν με κριτικό πνεύμα την αρχαιοελληνική εκδοχή της μουσικής. Έτσι προσλαμβάνουν με διάκριση στοιχεία από την αρχαιοελληνική μουσική και την ανασυνθέτουν δημιουργικά[3]. Στην αρχαία μουσική ο ρυθμός του μέλους και το μέτρο καθορίζει το ίδιο το ποίημα που έχει δευτερεύουσα σημασία. Αντίθετα, στο χριστιανικό μέλος τα κείμενα προϋπάρχουν ήδη (Ψαλμοί Παλαιάς Διαθήκης, λόγια Αγίας Γραφής) και σε αυτά προσαρμόζονται ο ρυθμός και το μέτρο[4]. Είναι γνωστή η αντίδραση του Αββά Παμβώ στον μαθητή του που έψαλλε αντί να διαβάζει τις Ωδές του Ψαλτηρίου, μαρτυρία την οποία διασώζει η ασκητική γραμματεία τον τέταρτο αιώνα[5]. Ωστόσο, ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης, πρώτος αυτός αιτιολογεί τη χρήση της μουσικής από την Εκκλησία. Όπως ακριβώς το πικρό και δυσάρεστο στη γεύση φάρμακο αναμιγνύεται με ουσίες που ευφραίνουν και γλυκαίνουν την αίσθηση, έτσι και η μουσική υπηρετεί τα νοήματα των Γραφών και συμβάλλει στην αφομοίωσή τους από τον πιστό, κάνοντάς τα εύληπτα και ευχάριστα, ενώ σε

δεύτερο επίπεδο αποκρύπτει τη θεία αλήθεια, το μυστήριο, από τον αμύητο[6].

Με βάση τις ίδιες αρχές (τη μετακύλιση ενδιαφέροντος από το είδος των φθόγγων-συλλαβών στο περιεχόμενο των εννοιών, τη διερμηνεία του πνευματικού νοήματος αλλά και τη διασφάλιση των αληθειών της πίστωσης) προστίθενται σταδιακά νέες συνθέσεις ύμνων και ασμάτων, τα τροπάρια, έως τον 8^ο αιώνα, οπότε ο μοναχισμός επηρέασε καθοριστικά τη λατρεία, με την δημιουργική συγγραφική έκρηξη που προήλθε ως απάντηση στην Εικονομαχία. Επέδρασε δυναμικά στην εκκλησιαστική ποίηση και μουσική με τον εμπλουτισμό τους από νέες ομάδες τροπαρίων, κυρίως τους Κανόνες και τα Ιδιόμελα[7].

Κύριος εκφραστής αυτής της προσπάθειας, ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, ο οποίος τον 8^ο αιώνα διαμόρφωσε και δημιούργησε την Εκκλησιαστική Βυζαντινή Μουσική, («εσωτερική Βυζαντινή Μουσική», ώστε να διαχωριστεί από την κοσμική «εξωτερική μουσική»)[8], για τις ανάγκες της θείας Λατρείας, καθιερώνοντας πρώτος αυτός το Σύστημα της Οκταηχίας.

Στο σύστημα των οκτώ ήχων ή της Οκταηχίας διανέμεται όλη η ποικιλία των μουσικών τρόπων της μουσικής μας παράδοσης.

[1] . Λ. Σιάσου, *Ἐκκλησιαστικὴ καὶ λαϊκὴ εὐσέβεια*, έκδ. «Π. Πουρναρά», Θεσσαλονίκη 1994, σσ. 81-82.

[2] . Άλ. Παπαδιαμάντη, *Ἄπαντα*, τόμ. Ε΄, Δόμος, Ἀθήνα 2005, *Ἡ Μεγάλῃ Ἐβδομάδι ἐν Ἀθήναις*, σ. 175.

[3] . Λ. Σιάσου, *ὄπ. π.*, σσ. 81-83.

[4] . *Ὅπ. π.*, σσ. 83-84.

[5] . Άλ. Σμέμαν, *Ἡ Ἐκκλησία προσευχομένη*, έκδ. «Ἀκρίτας» 2003^B, σσ. 245.

[6] . Λ. Σιάσου, *ὄπ. π.*, σσ. 83-89.

[7] . Άλ. Σμέμαν, *ὄπ. π.*, σσ. 245 και εξ.

[8] . Βλ. Σπύρου Ψάχου, *Ἡ Μεταρρύθμιση των τριών και το εκκλησιαστικό Βυζαντινὸ μέλος, στον ιστοτόπο*
http://www.sfbyzantini-aigio.gr/gr/index.php?option=com_content&view=article&id=23:2010-03-23-10-58-

[49&catid=13:2010-03-03-09-57-16&Itemid=7](#)